

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباهنگ راد

۲۸ سپتمبر ۲۰۱۳

"انسان دوستی سرمایه، ریاکارانه است"

سرمایه‌داران دنیا را به لجن کشیده‌اند. مردم را به بازی گرفته‌اند. ثروت جامعه را در دستان خود قبضه نموده‌اند و از هر آنچه که اندوخته‌اند و دارند، راضی نیستند. به زندگانی و به چهره در هم ریخته مردم نگاهی بیندازیم، در آن چیزی جز دردناکی و افسردگی نمی‌یابیم. به تصاویر مخابره شده توسط بلندگوهای امپریالیستی زوم شویم، تا دریابیم که چگونه دسته دسته از مردان، زنان، جوانان و کودکان، توسط جانپان بشریت، تلف، و له و لورده می‌شوند. زندگی در این دنیا برای مردم، بی‌معنا و به‌مانند مرگ تدریجی‌ست و در حقیقت مردم، زندگان، مرده‌اند.

متأسفانه در این دنیای هفت میلیاردی، بیش از یک میلیارد آن محتاج آب‌اند. نزدیک به یک میلیارد دیگر آن دچار سوءتغذیه‌اند و مرگ و میر روزانه کودکان هم، هزاران و هزاران است.... این آن دنیائی نیست، که جهان انسانی در پی و مدافع آن می‌باشد. این دنیا و مناسبات ردیف شده آن، بر ارزنده میلیاردها انسان محروم و کودکان نیست و به درد سوختن و دفن شدن می‌خورد. استثمار می‌کنند و اموال عمومی را به بیغما می‌برند، تنش به راه می‌اندازند و میلیون‌ها انسان را از خانه و کاشانه شان به دور می‌کنند و فضای رعب و وحشت و مرگ و میر را، جای‌گزین آسایش و آرامش می‌نمایند تا سیاست‌های ارتجاعی و ظالمانه خود را به پیش ببرند. فقر و دربدری و جنگ‌های دهشتناک امپریالیستی، همه‌جا را فرا گرفته است و علی‌رغم چنین وضعیت دردناکی، زمزمه‌های حمایت و تعرض بیش از این حاکمان به جوامع متفاوت و به زندگانی ناچیز مردم، از سوی به اصطلاح مدافعان جامعه انسانی به گوش می‌رسد. علی‌رغم اوضاع اسفبار زندگی، و علی‌رغم ناامنی شغلی و خسران‌های جنگی، کسانی را می‌توان یافت که مدافع تداوم هر چه بیشتر تخریبی زندگانی مردم و راه‌اندازی جنگی وسیع‌تر و گسترده‌تر از جانب قدرت‌مداران بین‌المللی‌اند.

خواباند و در حقیقت خود را به خواب زده‌اند و به دلیل منفعت حقیرشان، مجالی برای درک و فهم علل مصائب دست‌ساز زندگی برای کارگران و زحمت‌کشان و محرومان از جانب آنان نیست. حامی سرمایه‌اند و به دروغ خود را در کنار مردم قرار داده‌اند. چگونه می‌توان چنین دنیای بی‌رحمی را دید و برای قربانیان و استثمار شونده‌گان آن، حق و حقوقی قائل نشد؟ چگونه می‌توان یورش افسار گسیخته سرمایه‌داران بین‌المللی، به جان و مال میلیاردها انسان محروم را دید و نسبت به آن‌ها بی‌تفاوت بود؟ چگونه می‌توان جنگ‌های خون‌بار و خانمان‌سور را مشاهده نمود و آن‌ها را در زورق دفاع از انسانیت و حقوق بشری پیچید؟!

چنین چهره در هم ریخته و مأیوس‌کننده‌ای را می‌توان در این دنیا دید. آشوب و جنگ را سرمایه‌داران همگانی نموده‌اند و با قلدری تمام، می‌برند و می‌دوزند. نه تنها مردم این خطه و آن خطه را به حساب نیاورده و نمی‌آورند، بلکه دولت‌مردان وابسته را هم، ملعبه و بازیچه سیاست‌ها و منفعت‌های درازمدت‌تر خود قرار داده‌اند. نمونه زنده و تازه آن

سوریه و دولت آن می‌باشد. منفعت و دست‌اندازی چند سوئی قدرت‌مداران بزرگ جهانی را می‌توان، در پشت پرده و در پی مذاکرات رقابتی امپریالیستی و آن‌هم به بهانه "رفع" معضل سوریه و به اصطلاح مبارزه با سلاح‌های گشتار جمعی به‌عینه دید. این روزها دنیا به "ثمربخشی" و "بی‌ثمری" سیاست‌های بده و بستان، قدرت‌مداران بزرگ جهانی چشم دوخته شده است؛ دنیائی که تصمیم گیرندگان آن عده‌ای مفت‌خوار و منفعت‌طلب هستند، و دنیائی که، چرخش آن تضمین‌کننده منافع سرمایه‌داران بین‌المللی است.

به قول خویش یکی می‌خواهد اسد را به دلیل استفاده از سلاح‌های کیمیائی "تنبیه" نماید و دیگری، به دنبال تقویت اسد - در حقیقت - به‌منظور تداوم منافع خودی در این مملکت و مالیدن پوزه جناح‌های رقیب، از چنگ‌اندازی هر چه بیش‌تر حریم تحت کنترل خود، در این‌کشور می‌باشد. یکی از جنایت‌کاری‌های دولت سوریه و عبور آن از خط قرمزها سخن به‌میان می‌آورد، و دیگری از ددمنشی‌های مخالفان دولت و دیگر دسته‌جات مسلح و وابسته به سرمایه‌های بین‌المللی حرف می‌زند.... هر دو حقیقت است و آنچه در این میان آشکار نیست و وارونه به دنیای بیرونی معرفی می‌گردد، ماهیت حقیقی و درونی گردانندگان اصلی این‌نوع درگیری‌هاست.

به بیانی دیگر، ادعای سرمایه بر آن است که سیاست‌هایش در خدمت به سازندگی و تأمین جان و مال کارگران و زحمت‌کشان می‌باشد. بر این‌موضوع می‌گوید که مدافع حق و حقوق کودکان و آزادی و محترم شمردن به‌خواسته‌های اولیه مردمی است؛ اما و در مقابل چه کسی است که نداند مفاهیم و مضامین واژه‌هایی همچون تأمین دموکراسی و بشردوستی و محترم شمردن به حقوق پایه‌ای انسان‌ها، با خُلق و خوی حاکمان و قدرت‌مداران جهانی، کمترین سازگاری ندارد؛ چه کسی است که نداند، ندیده و یا نشنیده باشد که مردم افغانستان، لیبیا و غیره را، از چاله، به چاه بی‌انتها و مرگباری هُل داده‌اند و بیرون آمدن از آن، نیازمند کار بس عظیمی است؛ چه کسی است که نداند هدف سرمایه در این کشورها، به رسمیت شناختن حقوق انسانی و رفع نداری‌ها و بر چین زندان‌ها و فقر نبوده و نیست؛ چه کسی است که نداند هدف در این جوامع، ریشه‌کن نمودن بساط دیکتاتوری و نابودی جنگ و خون و خون‌ریزی، و ناامنی جانی و تعریف دنیائی جدا از دنیای استثمار و بردگی و کهن، نبوده و نیست.

آری، این‌ها اهداف حقیقی و کارکردهای سرمایه از یک‌طرف و ادعاها و وعده و وعیدهای دولت‌مردان بزرگ جهانی مبنی بر تضمین دموکراسی و زندگی بهتر برای جوامعی همچون عراق، افغانستان، لیبیا و غیره، از طرف‌دیگر بوده و می‌باشد؛ وعده و وعیدهایی که برای کودکان، کارگران، زحمت‌کشان، زنان و محرومان سوریه و آن‌هم در قالب اعطای دموکراسی و آزادی بسته‌بندی شده است، همان وعده و وعیدهایی که ثمربخشی آن‌ها را مردم سرتاسر جهان دارند، به عینه مشاهده می‌کنند.

پُر واضح است که سرمایه اساساً فاقد پتانسیل اعطای آزادی و دموکراسی و محترم شمردن به حقوق مردمی است. وظیفه‌اش استثمار میلیاردها انسان محروم و زحمت‌کش و همچنین باز تولید بحران اقتصادی و گستردگی نکبت‌باری برای سازندگان اصلی جوامع بشری است. به منفعت طبقه خودی می‌اندیشد و کاری به منافع مردمی ندارد. رشد و تکنولوژی و ابزار و آلات در چنین مناسباتی، در خدمت به بشریت نیست. از منظر سرمایه انسان ابزار و کالای سودده به حساب آمده و می‌باید تا آخرین نفس و تا پایانی عمر خود، بر سرمایه‌های طبقه حاکمه بیفزاید. همه‌جا چنین سیاستی را پیشه خود ساخته است و به وابستگی دیکته می‌کند و با ایجاد تنش و جنگ در این منطقه و در آن منطقه، بر سیاست‌هایش شتاب هر چه بیش‌تری می‌بخشد، و بدون کمترین تردیدی جنگ کنونی سوریه را هم می‌توان در چنین راستائی توضیح داد؛ جنگ و خانه‌خرابی‌هایی که دهه‌هاست بر زندگی مردم سرتاسر جهان و خاورمیانه سایه انداخته است و گام به‌گام، دامان دیگر کشورهای منطقه را در بر می‌گیرد.

فارغ از همه این‌ها و علی‌رغم ادعاهای سرمایه مبنی بر مبارزه با نداری و دیکتاتورها، یک موضوع را می‌توان با صراحت تمام تأکید نمود و آن این است که هدف سرمایه‌داران جهانی، نجات مردم از شر سلاح‌های گشنده و تضمین دمکراسی و آزادی نیست. چرا که می‌دانند گستردگی این نوع جنگ‌ها و گشتار، تضمین کننده دوام هر چه درازمدت‌تر منافع آنان، و همچنین اخلاص در روند و پای‌گیری انقلابات کارگری - توده‌نیست؛ می‌دانند که پرتاب بمب و راکت و همچنین استفاده از سلاح‌های کیمیائی، بر آوارگی هر چه بیشتر مردم می‌افزاید و می‌دانند که شعله‌ور نمودن هر چه بیشتر جنگ‌های کنونی، باعث ماندن مردم از جامعه و بازستانی حقوق پایمال شده و دیرینه‌شان می‌باشد؛ می‌دانند که اجرای چنین سیاست خانمان‌سوزی، جنبش‌های اعتراضی را به عقب می‌راند و از دامنه عروج سازمان‌های کمونیستی و انقلابی می‌کاهد.

مسلماً تجارب به‌جا مانده تاکنونی در خلاف چنین حکمی نیست و به دنباله آن‌ها میدین عراق، افغانستان، لیبیا و غیره نمایان‌گر این واقعیات است که حقوق مردم به میزانی گسترده‌تر، زیر پا گذاشته می‌شود و همچنین ناامنی جانی در ابعادی به‌مراتب وسیع‌تر، بر فضای جوامع جنگ‌زده، چنگ می‌اندازد و چشم‌اندازی از برون‌رفت آن‌ها نیست؛ نمایان‌گر این واقعیات است که چنین درگیری‌ها و جنگ‌هایی، نه تنها، درگیری و جنگ‌های مردم با حاکمان زورگو نیست، بلکه جنگ و درگیری خودی‌ها به‌منظور کنار زدن جناح‌های رقیب از غارت هر چه بیشتر اموال عمومی‌ست. این جنگ قدرت‌هاست و طبعاً مردم کمترین نفعی در آن‌ها نداشته و نخواهند داشت و معین است که عاقبت و تداوم چرخه این‌نوع تنش‌ها بر خسران‌های جامعه و بر زندگانی ناچیز کارگران و توده‌های ستمدیده می‌افزاید و بر شانه‌های نسل‌های بعدی سنگینی خواهد کرد.

در یک کلام جنگ سرمایه‌داران، جنگ تخریب و جنگ نابودی و جنگ کنار زدن جناح‌های رقیب است و بنابر این، قدرت‌مداران بزرگ جهانی بی‌جهت و به دروغ، بر طبل مبارزه با سلاح‌های گشتار جمعی و تضمین دمکراسی و منافع مردمی می‌کوبند؛ چرا که کارکردهای روزانه‌شان، در خلاف ادعاهای‌شان قرار دارد، و بر همین اساس و به جرأت می‌توان یک‌بار دیگر بر این نظریه مارکس تأکید ورزید که "انسان‌دوستی سرمایه، ریاکارانه است".

۲۶ سپتامبر ۲۰۱۳

۶ مهر [میزان] ۱۳۹۲